

שכשם שנמשיך בכל החנאים להשקיע את מרצנו בבנין ובעבודה כך
נוסיף לעמוד כחומה בצורה על משמר השלום והצדק בארצנו, כמו
שאמר הנביא: "למען ציון לא אחשה ולמען ירושלם לא אשקום,
עד יצא כננה צדקה וישועתה כלפיד יבער" (ישעיהו ס"ב).

השלישי יענה וייו. הוא ידגיש את שותפות אמריקא
במדיניות הבית הלאומי והצפייה של יהדות אמריקא שאנגליה תעמוד
בהתחייבותיה.

7 פברואר

בן צבי ומוסינזון הגיעו סוף סוף - בעשר בבוקר.
המסלחת כולה חבוא רק הערב או סחר בבוקר. בקבלת הפנים לא
היו, איפוא, כל חברי הפנל (מסח'?). המעמד היה הדור, חגיגי ומקורר
כבוד.

הקרבים קיבלו St James's לפני בואנו. הם נכנסו
ויצאו דרך שער אחר (the Priory Court entrance), ואנחנו
דרך "שער הצירים".

על-יד השער פגשו אותנו סקירי משרד המושבות ומשרד
חוץ - ובפנים סלקולם, לורד אליפכס, בטלר ואחרים, חסון עתונאים
וצלמים צבאו על-יד הכניסה. החילה הכניסו אותנו לחדר של
Queen Anne, ושם קיבל פנינו צ'מברליין.

אחרי שיחות קצרות עם רוב חברי משלחתנו נכנסו כולנו

לחדר הישיבות הגדול, "חדר החסונות" ("Picture Room").
 ארבעה שולחנות בצורת "מ"ם" מססו מרכזו של החדר הגדול.
 הממשלה ישבה לשולחן אחד (צמברלין, מלקולם, אליפכס, בטלר,
 לורד דופריין, סיר לנסליט אוליפנט, סיר קוסמי פוקינסון) -
 לשולחן מול הממשלה ישב ויצמן ועל-ידו חברי ההנהלה, שאר
 הצירים - בשני השולחנות האלכסוניים.

אחרי הצילום (צילמו אותנו מיושבים) פתח צמברלין.
 נאסמו למשלחתנו היה רק חזרה על הנאום למשלחת הערבית, מלבד
 שני קטעים, שנוספו במיוחד אלינו, חסורה קטע אחד שנאמר במיוחד
 לערבים. החוכן הפוליטי של נאסמו היה בפיסקה זו:

Your people no less than ours have cherished traditions and
 a history which stretch far back into the past, but, while not unmid-
 ful of what lies behind us, let us concentrate on the realities of the
 present situation, giving due weight to all essential facts and
 endeavouring to appreciate each other's point of view.

בחשובה לדברים אלה אמר ויצמן: בנאסמו בין השאר:

we meet you at a dark hour in our history; it is no exaggeration
 to say that the hopes and prayers of millions of Jews, scattered
 throughout the world, are now centred, with unshaken confidence in
 British good faith, on these deliberations. We believe that all our
work in Pal. has been the result of a grine necessity to face realities,
and I would submit that no reality is to-day more bitter than that which
the few people is called upon to face -2-

לוריה קרא אחרי בן-צבי את התרגום האנגלי של הנאום.

דברי ווייז שבאו סיד אחרי זה צלצלו הרבה יותר טוב משנראו מקודם על הניר. עד כאן היה הכל סעור כבוד, אך דברי רדינג המעטים שבאו בסוף פגמו את הרושם. רק באולם נודע לי שגם רדינג יענה - ונחברר שלא על דעה עצמו הוא עושה זאת, אלא על-פי דרישת חיים ---

הנאומים הפסו פחות זמן משהוקצב לנו, ונתקיימה אחרי הגמר שיחה עם חברי הסמסלה. חיים דיבר עם נוויל, והליפכס ניגש אלי. הביע צער על שלא היה אף פעם בארץ, אם כי היה לו חסיד הרצון הרב לראות הארץ. רק לידי הליפכס ביקרה בארץ לפני כארבע שנים. שאלני לכמה פרטים מחיי - ושאל על טיב תועה הפועלים בארץ. הסברתי לו שלא יחשוב על התנועה שלנו במונחים של חנועה הפועלים הבריטית - כי ביסוד חנועתנו וחיי פועלינו הונח רעיון שהביא אותנו להיות פועלים: הרעיון שארץ יש ליצור בעבודה יוצרת, ורק על ידי-כך סודווגים אתה ו"רוכשים" אותה.

הוא העריך את הרעיון הזה. חיים ניגש ושאל אותו אם יהיה נוכח מחר כשתחיים ירצה טענות היהודים - והליפכס הבטיח להיות נוכח.

מלקולם סיפר שמסלחת נשעיבי לא השתתפה בקבלת הפנים, כי שאר הצירים לא רצו בשיתופם, אך הוא מחאמץ להשכין שלום ביניהם. בחוץ שוב צבאו עלינו צלמים.

בערב נודע לי שמלקולם עמל כל היום לעשות שלום בין

הערבים, ולא עלה בידו והשיחות עם הערבים שנועדו לערב - נדחו,
וכך יצא שמענוהו הי הודים ישמעו חחילה.
דבר זה, בלי ספק, ימנע את פ.ח. וגם את מוסה מהפגש אחי...

הקרע בקרב הערבים הוא חדשה היום בעהונים.

בערב נחכנסנו: ברל, לוקר, ב.צ., משה, אליהו ואנכי
לשיחה על המצב. השיחה לא החכימה אותי בהרבה.
אולם ענין רב היה בשיחה עם ברל לברו - על הענינים
הפנימיים בחנועתנו בארץ. ברל אופטימי. מקווה שאיחוד החנועה
הקבוצתית יצא לפועל. אם כי מבנקין מתנגד כשהוא לעצמו הרי
הוא מודה שרוב הקיבוץ הוא בעד. בין "המחייבים" נמצאים אידלסון
ציזלינג, בנקובר, בן-אהרון, פרידמן.
השוללים הם: שכטר, ווינה, חוסה, וראובן גרשון.
גרשון פוסל אפילו את מבנקין.
גם הענינים בח"א עמדו להסתדר - אולם עזיבת בן-אחרון
כאילו הפכה הקערה על פיה.

ברל מרוצה גם מהועידה החקלאית שעוררה כבוד בארץ
כולה, אם כי לא חידשה הפעם כלום. אבל הבירור היה רציני - וחברי.
ברל סבור שאם שנינו נתמסר במשך שנים שלושה חדשים לעניני המפלגה -
אפשר לתקן הדברים. הינתן לנו הדבר בגמר "שיחות" לונדון ?